

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keverberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

OP HET DRIJFZAND VAN DE KWASI-WETENSCHAPPELIJKHEID

VAN DE VOORDRACHT met demonstratie tijdens de Algemene Ledenvergadering te Amsterdam door de heer J. W. Gosker gehouden, gaven verschillende kranten zeer waardevolle verslagen. Daaruit mag wel blijken, dat een en ander als geslaagd kan worden aangemerkt.

ALS UITGANGSPUNT FUNGEERDEN de paragnosten, die — althans volgens prof. Tenhaeff — voor negentig procent arbeidsschuwe psychopathen zouden zijn. Over de resterende tien procent wilde de heer Gosker zich als leek geen oordeel aanmatigen. Dit laatste geschiedde wel door de hoofdredactie van een in het Westen des lands verschijnend dagblad. Namelijk in een kanttekening en naderhand nog eens in een naschrift op een ingezonden stuk van de Voorzitter van de Vereniging.

AANLEIDING TOT DE kanttekening die de hoofdredactie van dit dagblad maakte was de opmerking, die de voorzitter van de Vereniging tegen de Kwakzalverij in zijn slotwoord na de demonstratie van de heer Gosker maakte. Hij zei in dit slotwoord, dat men deze tien procent ook maar rustig moest vergeten en er beter aan zou doen eerst de verschijnselen maar eens op wetenschappelijke basis te bestuderen.

DEZE LAATSTE OPMERKING bleek de knuppel in het hoenderhok te zijn.

„In de praktijk echter blijkt de wetenschapsman Tenhaeff — en met hem bevoegde deskundigen, die de parapsychologie eerlijk en zuiver wetenschappelijk bestuderen — door de Vereniging even hardhandig te worden verguisd als de negentig percent oplichters. Als een bevoegd geneesheer zich durft in te laten met de vraag — enkel nog maar de vraag — of er wellicht enige waarde in de „tien percent” schuilt, wordt hij onmiddellijk in de dode hoek gezet. En dat is in strijd met de eigenlijke taak en leuze van de Vereniging tegen de Kwakzalverij”.

Aldus het dagblad, dat in „de geslaagde Amsterdamse demonstratie dan ook meer „handigheid dan oprechtheid” proeft. Het blad vloeit ook verder niet over van inzicht in de juiste proporties van het werk van onze vereniging. Het nam naderhand een verweer van de voorzitter als ingezonden stuk op maar schreef hierbij een naschrift. Dit bleek het einde van de discussie te zijn.

In dit naschrift stelde de redactie van het dagblad:

„Als men iedere poging om de parapsychologie te toetsen op haar medische betekenis laakt en aan de kaak stelt (zoals de Vereniging in haar Maandblad doet) doorkruist men ook

de arbeid van bevoegde medici tot uitbreiding van het terrein der medische mogelijkheden. „In dubio abstinere” (dat wij in ons verweer voorhielden aan de tien procent, die zonder enige noodzaak zich storten op de zieke mensheid, maar bovenal aan degenen, die hen daartoe aanzetten - De Groot) zou moeten betekenen, dat men zich van „verguizing” onthoudt als men niet heel zeker van zijn zaak is. En dat doet de Vereniging helaas niet. Dat was en is ons bezwaar.”

Tendentieus

TOT ZOVER DE hoofdredactie van het dagblad in zijn naschrift bij het ingezonden stuk dat het, gelijk vermeld, van de hand van onze voorzitter plaatste.

Het bezwaar van de Vereniging is, dat hier weer eens — zoals voorheen ook vele malen door anderen is geschied — het publiek wordt voorgelicht op een wel zeer tendentieuze wijze. Het lijkt daarom opportuun nog eens duidelijk aan te geven, waaraan het nu eigenlijk hapert bij een dergelijke voorlichting.

Dat zit zo:

Er bestaat een principieel verschil van mening over het begrip zuiver wetenschappelijke beoefening tussen publicisten als de hierboven bedoelde hoofdredactie en de Vereniging tegen de Kwakzalverij. Eerstgenoemden ach-

ten „elke arbeid van bevoegde medici tot uitbreiding van het terrein der medische mogelijkheden” te vallen onder een wetenschappelijke beoefening. Derhalve b.v. ook geklungel als een verslag van „Medische ervaringen met magnetiseurs”.

De Vereniging daarentegen verwerpt deze interpretatie van wetenschappelijke beoefening, ook daar waar dit wordt verricht door weliswaar bevoegde, maar daarom voor dit onderdeel nog niet altijd competente medici. De Vereniging verlangt, dat wordt voldaan aan haar klemmende eis, dat deze beoefening geschiedt door medische specialisten op het onderhavige terrein, waar nodig en zo mogelijk voorgelicht door te goeder naamen faam bekend staande parapsychologen. Als verdere dwingende voorwaarde hoort hierbij de eis, dat het onderzoek dient te geschieden in een goed geoutilleerde — voor het onderzoek geëigende — afdeling van een gerenommeerde kliniek. Met deze laatste voorwaarde wordt beoogd elke afzonderlijke patiënt te doen onderzoeken in die omgeving, die voor zijn ziekte en behandeling ervan speciaal is ingericht.

vervolg op pag 2

Serum van Naessens is waardeloos

Een tweede experiment, dat op bevel van de rechtbank te Parijs genomen werd met het „serum” van de amateurbioloog Naessens, heeft geen enkel positief resultaat opgeleverd, berichtte UPI uit Parijs. Naessens had om een tweede serie proeven verzocht, omdat hij van mening was dat de eerste serie, die acht dagen had geduurd, geen juist beeld kon hebben opgeleverd. De eerste serie toonde niets aan dat ten gunste van Naessens kon worden uitgelegd. Gelijk bekend heeft Gaston Naessens met zijn „serum”, dat hij Anablast heeft genoemd, 'n aantal leukemie-lijdertjes laten inspuiten in een kliniek op Corsica. Verschillende van de patientjes zijn inmiddels aan leukemie overleden.

Naderhand is de samenstelling van het „serum” bekend gemaakt. Het bestond uit gedestilleerd water, keukenzout en een spoortje fenol (carbolzuur).

OP HET DRIJFZAND

vervolg van pag 1

TOT DUSVERRE IS in ons land nog maar éénmaal — en wel met vernietigend resultaat — een zodanig zuiver wetenschappelijk onderzoek verricht. Namelijk door de z.g. Staatscommissie, die in 1917 een gefundeerd oordeel gaf over de (on)waarde van de werkzaamheden van „paranormale genezers”.

Al wat daarna is vertoond onder het mom van „gedegen” onderzoek moet worden verwezen naar het rijk van kwasi-wetenschappelijkheid. Op dit drijfzand bouwen de tien procent zogezegd „bona fide genezers” — onder aanmoediging van hun weinig — kritische stuwkrachten — de luchtkastelen, die talloze leken op medisch gebied imponeren.

De Vereniging tegen de Kwakzalverij doorkruist niet de arbeid van bevoegde artsen, maar verwerpt dergelijk prematuur gedoe door verbeteren te strijden tegen de kwasi-wetenschappelijke verheerlijking van fata-morgana.

Zij doet dit in de overtuiging, dat hiermede het grote belang van de Volksgezondheid wordt gediend. Ze voelt een onjuiste interpretatie van haar werkzaamheden als een onrecht, haar aangedaan, maar vindt gelukkig troost in de gedachte, dat het niet de slechtste vruchten zijn, waaraan de would-be bijen knagen.

A. P. N. DE GROOT

ONTWENNINGSPIEL? OPGEPAST!

„IK GOOI DIT soort folders steevast in de prullemand”, schreef dokter Heijermans in Het Vrije Volk over een reclame voor het middel tegen het roken van sigaretten Nicocortyl. De heer Heijermans miste in het vouwblad een recept van dit produkt. Wij hebben van deze uitspraak melding gemaakt in ons maantnummer, bladzijde 4, onder het hoofd „In de prullemand”. De Consumentengids, het maandblad van de Ned. Consumentenbond heeft er ook nog iets over te zeggen. Daaraan ontlenen wij het volgende:

Menigeen heeft in zijn brievenbus een brochure gevonden die wordt verspreid door wat zich het Anti-Tobacco Propaganda Center noemt. Wat uiterlijk en inhoud betreft doet deze brochure denken aan het werk van een neutrale voorlichtingsinstantie. Want tot de laatste bladzijden toe wordt verteld van de funeste gevolgen van het roken, zoals die volgens buitenlandse onderzoekingen te verwachten zijn.

Maar... op het eind komt dan de mededeling dat de ontwenningsspiel Nico-Cortyl al die ellende kan voorkomen. Die anti-tabakpropaganda tegen het roken is dus niet zo edelmoedig bedoeld als het lijkt!

WAT KAN MEN van een dergelijk ontwenningsspiel verwachten? De Consumentengids zegt er dit over:

„Hoewel er tegen alcoholgebruik wel tabletten bestaan die een duidelijk farmacologische werking hebben is tegen het roken iets dergelijks niet bekend.

Ophouden met roken is vooralsnog uitsluitend een kwestie van zelfbeheersing. Vooral van een middel als waarom het hier gaat, dat ingenomen moet worden als men zin krijgt in een sigaret, is zonder zelfbeheersing niets te verwachten. Immers, wie eenmaal de ervaring heeft dat de sigaret daarna niet meer smaakt, neemt, als hij geen zelfbeheersing kan opbrengen, ook de pil niet meer in en, als hij die zelfbeheersing wel kan opbrengen, kan hij de sigaret ook zonder pil wel laten liggen.

De grote categorie verstokte rokers die, onder de druk van hetgeen bekend is geworden over de gevolgen, het roken graag zou staken, vormt een vruchtbaar afzetgebied voor de steeds weer nieuwe middeltjes die pretenderen dit te vergemakkelijken. Steeds weer nieuwe, want een middel dat geen succes is en ook geen succes kan zijn, houdt het nu eenmaal niet lang uit en moet na verloop van tijd weer in nieuwe vorm verschijnen om weer nieuwe illusies te kunnen wekken.”

De conclusie van de Consumentengids luidt als volgt:

De reclame doet dus op zich zelf al beloften die niet waargemaakt kunnen worden. Als dat gaat op de manier van het Anti-Tobacco Propaganda Center, dat het publiek op een dwaalspoor brengt door zich voor te doen als een organisatie die zich ter wille van de volksgezondheid inzet voor de bestrijding van het roken, dan moeten wij daar ernstig tegen waarschuwen.”

„U bent kernegezond”

NIET ALLEEN SCHREEF „Dagboekanieer” in Het Parool een enthousiast artikel over het optreden van de Arnhemse inspecteur van politie, de heer Gosker voor de Vereniging tegen de Kwakzalverij, hij kon er enige tijd later nog een „vervolg” op laten verschijnen. Wij laten het hieronder volgen:

Wat ik toen al had gedacht is uiteraard prompt gekomen: een aantal brieven van mensen, van wie een familielid of zichzelf bij een kwakzalver baat hebben gevonden.

Dat zegt niets, aangezien, naar iedere arts u kan vertellen, een groot aantal ziekten vanzelf geneest. Mensen, die daar aan lijden, door een arts worden behandeld en dan naar hun zin niet gauw genoeg beter worden, zoeken dan wel eens de kwakzalver op. En als zij dan zijn grenzen, heeft niet moeder natuur, maar de kwakzalver het gedaan. Voorts zijn er de ingebeelde ziekten, de

psychosomatische aandoeningen en ten slotte zijn er de schijngezelingen.

Bovendien schrijft, wie géén baat bij de kwakzalver heeft gevonden (en dat zijn 99% van zijn klanten) géén brief. Die geneert zich voor eigen domheid, zoals ook niemand graag toegeeft, dat hij zich door de waarzegster heeft laten beetnemen.

„Ik liet mij bepraten”

DAAROM ONTVING ik met te meer genoegen een brief van een Amsterdamse lezer, die mij het volgende schrijft:

„Ik leed aan een bijzonder hardnekkig eczeem aan het been. Alhoewel mijn huidarts mij verzekerde, dat de genezing een kwestie van geduld was, omdat verschillende medicijnen moesten worden geprobeerd, liet ik mij bepraten en ging naar de befaamde helderziende en genezer X. (Naam en adres door mij weggelaten - Dagboekanieer).

Toen ik tegenover hem zat zei ik als bij ingeving niets van het eczeem, maar

wist niet zo gauw te bedenken wat ik dan wel moest zeggen. Hij zag, dat ik aarzelde en zei toen: „U durft het niet te zeggen, maar u bent bang, dat u aan een geslachtsziekte lijdt. Dat is niet zo!”

„Mankeert mij dan niets, mijnheer?” vroeg ik.

„Nee”, zei hij. „U bent kernegezond.”

Het kostte f 10, maar toen ik bedenkkelijk keek, deed hij er f 5 af.

Een maand later vond mijn huidarts een zalf, waarmee het eczeem als bij toverslag verdween. Indien ik die kwakzalver, die het zo akelig mis had, aan mijn been had laten knoeien, zou ik die genezing ongetwijfeld aan hem hebben toegeschreven.”

Wat te denken van de helderziendheid en „paranormale geneeskraft” van die X., die zonder éniig onderzoek durft verklaren, dat iemand kernegezond is?

Een potentiële moordenaar. Als iedere kwakzalver, besluit Dagboekanieer.

KONINGINNEGELEI - of: wat goed is voor bijen, ook goed voor mensen?

„DE GOUDEN WONDEREN der natuur” prijkt er met grote letters boven. Wij hebben hier voor ons liggen de maart-uitgave van de honinghandel Holland N.V., die in verschillende steden een krant van twee bladzijden liet verspreiden. Daarin wordt ook reclame gemaakt voor de „Koninginnegelei”, de Royal Jelly. Het produkt wordt uit Mexico geïmporteerd. En een werking dat het heeft! Voor de leeftijd van 35—50 jaar is het van groot belang voor handhaving van de seksuele functies! (In de kolom er naast lezen we: Stuifmeel als schenker van Jeugdkracht. Maar dat is reclame voor de „Pan-Abeekuur”.)

Men kan zich zo voorstellen, dat de bijen deze voedingsstof niet al te overvloedig produceren (het is honing, die door de maagsappen van de werkbij veranderingen heeft ondergaan) — welnu, dat komt men dan ook wel in de prijs te weten. Natuurlijk schernt men met de zoveel hogere leeftijd van de koningin vergeleken bij de kort-levende werkbij — maar vertelt er niet bij, dat de werkbij aan een snelle slijtage onderhevig is.

Maar wie met zoiets aankomt is voor de heren die deze spulletjes aan de man en de vrouw (Royal Jelly is „een schoonheidsmiddel van de eerste orde”) willen brengen natuurlijk 'n nurks. Neen, dan liever zo'n vetgedrukt zinnetje: „Daar waar andere middelen faalden bleek Royal Jelly het middel te zijn.”

U bent geen bij

Onder de titel „U bent geen bij” schreef Dagboekjanier er in Het Parool o.a. over:

Dit drukwerk gaat uit van de malle veronderstelling, dat wat goed is voor bijen ook goed moet zijn voor mensen.

Volgens deze stelregel zou men de bijenlarven dan sla met harde eieren kunnen voorzetten.

Dit drukwerk vermeldt o.a. dat het gebruik van „Royal Jelly” de „fysiologisch maximale functies” handhaaft, welke vermelding komt na de mededeling, dat „Royal Jelly” bij „reeds afgeleefde dieren van beide geslachten de seksuele krachten weder opwekte”.

De heer Chaplin, die tussen zijn vijftigste en vijfenzeventigste verjaardag nog acht kinderen verwekte, terwijl het einde nog geenszins in zicht is, moet dan wel een hartstochtelijk gebruiker van „Royal Jelly” zijn.

WAT EEN BIJENKENNER ER VAN ZEGT

MEN KAN ER een pocketboekje op na slaan: Prisma nr. 497, het tweede deel van „Biologie voor iedereen” van de bioloog, die zich bijzonder verdienstelijk heeft gemaakt met zijn studie over de „taal der bijen”: de Oostenrijker Karl von Frisch. En op bladzijde 28 van dat boekje valt over de „koninginnegelei” het volgende te lezen:

Want of een ei zich tot werkster of koningin ontwikkelt, hangt alleen van de pleegmoeders af. Als ze een larve in een ruime cel (de „moerdop”) laten opgroeien en rijkelijk met een bijzonder soort sap voederen, ontstaat er een vol ontwikkeld wijfje, een koningin. Daar deze een leeftijd van meerdere jaren kan bereiken, terwijl werkbijen in de regel reeds na enkele weken sterven, schreef men dit speciale voedingssap (in het Frans „gelée royale” genoemd) allerlei nuttige werkingen toe. Het zou in het bijzonder de gezondheid bevorderen en de levensduur verlengen. Zo ontstond er een welig tierende handel met dit bijprodukt van de bijenteelt. Of er werkelijk al iemand een dag langer door heeft geleefd, mag betwijfeld worden. Maar wie geeft niet graag zijn geld uit voor zo'n vooruitzicht, besluit Von Frisch ironisch dit paragraafje over de „koninginnegelei”.

Het drukwerk belooft voorts, „dat ook het uiterlijk van personen, die het gebruiken, een vitaler aanzien krijgt, daar rimpeltjes en kraaietootjes gaan verdwijnen.”

Let wèl even op dit „gaan”. Er staat niet, tout court, „verdwijnen”.

Terecht, want zulke mededelingen klinken hoogst onwaarschijnlijk, ondanks de vermelding van artsen uit Berlijn, Hamburg, Graz, Brussel en Wenen. Zolang bv. de naam van prof. dr. J. Kok uit Amsterdam er niet bij staat, zullen wij van die andere namen dan ook maar niet wakker liggen.

Immers: uitgerekte huid krimpt niet door inwendig gebruikte middelen. Als dat wèl zo zou zijn, zou de plastische chirurgie een abjecte samenzwering zijn.

DE WIJZE WAAROP de verkopers reclame maakten heeft geleid tot de volgende publicatie in het „Tijdschrift voor de Geneeskunde” (18 jan. 1958):

„Vraag: Heeft het zin, in gevallen van ernstige coronair-insufficiëntie waarbij nitroglycerine niet helpt, het preparaat „Royal Jelly” toe te dienen?

Antwoord: Het feit, dat tot nog toe bekende literatuur over „Gelée Royale” bestaat uit enkele medelingen uit de lekenpers en uit een niet in enig geneeskundig blad verschenen verslag van een aantal waarnemingen door een arts, die weinig overtuigend aandoen, stemt tot voorzichtigheid. De lekenpers heeft klaarblijkelijk in de mededeling van Prof. Galeazzo-Lissi, „physician of Pope Pius XII”, op een Biogenetisch Congres in 1956, dat bij de behandeling van lijders aan kanker voeding met „half-bred embryos of specially prepared chickens and the „Gelée Royale” which contains vitamin and is the queen bee's particular food” van nut was, reden gezien om publiciteit aan het middel te geven.

Ook de summere gegevens over de samenstelling en over de verondersteld werkzame bestanddelen van de „Gelée Royale” geven geen basis van vertrouwen in deze geneeswijze, noch bij kanker, noch bij angina pectoris. De f 58,— die „het publiek” voor 15 capsules moet betalen, kunnen waarschijnlijk béter worden besteed.”

Dat geldt vandaag nóg. De prijs, tussen twee haakjes, is nóg f 58,— voor 15 capsules.

Nóg een opmerking: het drukwerk vermeldt het hoge gehalte aan vitaminen van het aangeprezen produkt. Indien dat waar is, een reden te méér om uit te kijken, aangezien de moderne medische wetenschap meer en meer tot de ontdekking komt, dat een teveel aan vitaminen zeer schadelijk kan zijn.

Dat honing wordt aangeprezen als voedzaam en lekker, alla, dat is honing beide. Maar quasi-wetenschappelijk geleuter legge men terzijde.

NIEUWE LEDEN

Wij begroeten als nieuwe leden: Prof. L. H. Jansen, Utrecht; mej. H. L. Lanzing, secretaresse, Utrecht; mej. L. H. Janssen, bibliothecaresse, Utrecht; mej. A. Th. Lindeman, semi-arts, Utrecht; K. Lindner, semi-arts, Utrecht; H. M. H. Scheepstra, farm. student, Utrecht; H. H. Harmsen, farm. student, Leiden; Ir. M. C. de Witte, ingenieur, Zwijndrecht; mej. W. D. de Groot, Zutphen.

Pillen- praet

Een wonderlijke geschiedenis heeft in de loop van mei een kleine ommeegang door de nieuwskolommen van een aantal bladen gemaakt. Een van de vele dames, die niet veel succes had met een vermageringsmiddel — vermoedelijk was haar eetlust al te goed! — beklagde zich bij een farmaceutische fabriek: „Het helpt niet”. De fabriek stuurde de vrouw, die te Soest zou wonen, een doosje terug met een rode pil er in, die zij onmiddellijk na ontvangst moest innemen. Haar echtgenoot, niet van gisteren, vertrouwde het niet. Een particulier laboratorium onderzocht de pil en ontdekte dat er de kop van een lintworm in zat.

Een journalist van de Amersfoortse Courant stelde van deze vreemde geschiedenis de directeur van de GGD te Amersfoort op de hoogte en publiceerde de gang van zaken.

Bij onderzoek bleken echter noch de vrouw te vinden noch het particulier laboratorium dat de ontdekking had gedaan, laat staan dat men een farmaceutische fabriek ontdekte, die op deze gewetenloze wijze een gevaarlijke darmparasiet zou verspreiden! Een kern van enige waarheid bleek niet te ontdekken.

Dr. P. Siderius, farmaceutisch hoofdinspecteur, verklaarde aan het Algemeen Handelsblad het technisch mogelijk te achten dat de kop van een lintworm in een pil werd verwerkt. „Het schijnt dat dergelijke pillen wel eens eerder zijn verkocht — een reden te meer om voorzichtig te zijn met vermageringsmiddelen”, aldus dr. Siderius.

Een jaar of tien geleden werd bijvoorbeeld verteld dat op de markt te Purmerend dergelijke vermageringspillen werden verkocht. Wat de „rode pil”, die direct moest worden ingenomen betreft — het verhaal, dat de Amersfoortse journalist hoorde was al oud: het had vorig jaar ook al eens in beperkte kring de ronde gedaan. De Volkskrant wist zelfs nog te vermelden, dat zich enige jaren voor de tweede wereldoorlog een of meer van dergelijke gevallen hebben voorgedaan in Duitsland.

Octrooi-inbreuk op geneesmiddelen

Enige tijd waren er in ons land minstens tien fabrieken met ten minste twaalf geneesmiddelen, waarop octrooi-inbreuk werd gemaakt. Deze verklaring legde ir. J. P. H. Nieuwerkerke af als voorzitter van Nephrofarm (fabrikanten van farmaceutische artikelen) dat onlangs in Den Haag vergaderde. Naar het oordeel van de heer Nieuwerkerke is octrooi-inbreuk op het gebied van geneesmiddelen niet alleen diefstal, maar ook misleiding van het publiek.

Ir. Nieuwerkerke deelde nog mede, dat krachtens de nieuwe wet op de geneesmiddelenvoorziening per 1 april 1964 bij het College ter beoordeling van verpakte geneesmiddelen circa 4000 geneesmiddelen ter registratie zijn aangemeld (zie meinummer Maandblad tegen de Kwakzalverij). Dit cijfer ligt, aldus de heer Nieuwerkerke aanmerkelijk onder dat van de aanvankelijke schatting.

Van alle landen in Europa en Noord-Amerika zou Nederland het land zijn waar verreweg de meeste inbreuk wordt gepleegd op geneesmiddelenoctrooien, betoogde dr. H. P. Teunissen, lid van de Octrooiraad tijdens dezelfde vergadering van Nephrofarm. Hij betreurde

het dat de strafrechter (dr. Teunissen bedoelt: het openbaar ministerie) hier te lande op dit punt lijdelijkheid zou tonen.

Dr. Teunissen wees er, volgens het Algemeen Handelsblad op, dat men in de Ver. Staten het verst gaat met de octrooibescherming voor geneesmiddelen. Italië is een ander uiterste, waar noch geneesmiddelen zelf, noch hun bereiding voor octrooibescherming in aanmerking komen. Daar beschuldigen fabrikanten elkaar openlijk van piraterij.

In ons land kunnen wel de bereidingswijzen, maar niet de geneesmiddelen zelf worden geoctrooierd. Ofschon er een meerderheid voor z.g. stofoctrooien is, zal daarvan voorlopig niets komen, volgens dr. Teunissen. De kans daarop achtte hij niet eerder dan over tien à twintig jaar aanwezig bij de harmonisatie van de octrooiwetgeving in Europa.

Tegen geneesmiddelen-octrooien worden onder meer als bezwaren aangevoerd dat octrooien de arts en de apotheker belemmeren in de uitoefening van hun beroep en dat octrooien nieuwe geneesmiddelen te lang veel te hoog in prijs doen blijven.

UITBUI TER

TOT VOOR KORT was het zo, dat men elk, zelfs een waardeloos kwakzalversmiddel mocht aanprijzen, met wat de fantasie ingaf. De arts H. L. Heijermans schreef onlangs nog: Men mag een middel alles toedichten om het aan de man te brengen.

Overdreven en eigenlijk onjuiste aanprijzing is een normaal verschijnsel in de handel. Iedereen verkoopt het beste, super de luxe, onverslijtbare, stralende,

goedkoopste produkt. Maar met geneesmiddelen lijkt het anders. Het geneesmiddel heeft een magisch aureool, de zieke wil graag beter worden en is bereid in een wonder te geloven, het wonder van het tovermiddel, een paardemiddel. Hij verkeert in nood. Daarom middel, een Amerikaans, een oosters is de kwakzalver zo gemeen. Hij is de uitbuiters van de angstige zieke mens.

Met instemming geven wij de laatste alinea weer. Gelukkig echter is het voorbij met „Men mag een middel alles toedichten”. De op 1 oktober j.l. in werking getreden Wet op de geneesmiddelenvoorziening en het daaruit voortvloeiende Besluit Verpakte Geneesmiddelen maakt er een eind aan. Na een inlooptijd zal met deze wet in de hand zeker worden opgetreden tegen het door dokter Heijermans gewraakte kwaad.

REDACTIE:

Medisch redacteur:

dr. J. H. Ligterink, arts en apotheker, Amsterdam

Pharm. redacteur:

J. E. Bui ter, apotheker,
Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle

Bestuur van de Vereniging tegen Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam, Vicevoorzitter; H. Dijkstra, Bongart 6, Buitenveldert, Amsterdam-Z., Secretaris; L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonrechter te Haarlem; Dr. H. H. Scholten, Dierenarts, Veterinair Inspecteur van de Volksgezondheid te Haarlem; Mr. J. D. van den Berg, Rechter te Arnhem; Dr. J. H. Ligterink, Arts en Apotheker te Amsterdam; J. E. Bui ter, Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle; J. van Baak Dermatoloog te Utrecht; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; J. Noord te Amsterdam en M. Paulissen te Voorburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2,50; Adres voor het opgeven van leden en abonneés: H. Dijkstra, Bongart 6, Buitenveldert, Amsterdam-Z. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgiro van de Ver. 32237 te Amsterdam - Gem. Giro K 1672.

Drukkerij SYSTEMA N.V.
Amsterdam

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbetaling f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts- tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2,50

Administratie Maandblad:

H. Dijkstra, Bongart 6, Buitenveldert, Amsterdam-Z., Tel. (020) 42.07.58.